

Kulde for Trøst, Tilsidesættelse i Stedet for Moderkærlighed. Følgen har været, at de fattige skyede Fattiggaarden og mange Gange hellere sultede end modtog frit Ophold, samtidig med at de følte, at de var en uvelkommen Byrde for Samfundet.

Det vilde du have forstaaet bedre, aldrig havde vort Land behøvet at se fattige Børn udbudte i Pleje ved Licitation, om du havde været med i Fattigbestyrelsen. Nu er vort Folk vaagnet til bedre Forstaaelse af Verden og dens Nød. Nu taler Staten, Kommunen og de enkelte om at indrette Skoler, Hjem og Opdragelsesanstalter for dem, der trænger haardest. Og nu har endelig Manden, der har staaet og vaklet mellem Vaner og Fordomme begyndt at anerkende Kvindens Medvirken. Maa hun ikke selv undrende spørge, hvorfor hun saa længe har været udelukket, og derefter skynde sig med at indtage sin Plads. Det Bibelord, paa Tidens Tunge, siger til Mændene: „Giv Kvinden Plads i Fattigvæsenets Bestyrelser“ og til Kvinderne: „Indtag eders Plads der“. Indtag eders Plads

for at have Tilsyn med, og ordne og lede Hjem for fattige Kvinder, Hjem for gamle Tjenestepiger, Husjomfruer og Sygeplejersker

for at have Opsyn med Syge- og Børnehjem, de fattiges Beklædning, Økonomi og Sparsommelighed, Orden og Renlighed,

for at modtage de Meddelelser og give de Raad, som bedst kan meddeles af Kvinder til Kvinder

for at indføre Mildhed og Deltagelse i Fattigplejen, forsøde Almissens Bit-

terhed, trøste de bedrøvede og oprejse de svage Villier.

(Nu følger en Redegørelse om de særlig fin-ske Ordninger med Hensyn til Fattiggaardene, Forstanderens Stilling o. s. v. Med Hensyn til den fortsætter Forfatteren senere.)

Hvorledes kan man da formaa en dannet Kvinde der har Udsigt til en mere sorgfri Tilværelse, til at hengive sig til et saa besværligt og ansvarsfuldt Kald for en ringe Løn.

Spørg den Kommunelærerinde, der hengiver sig helt til sit Kald, spørg den taalmodige, opofrende Diakonisse, eller spørg en anden af disse agtværdige ofte beundringsværdige Kvinder, som under lignende Møje og med samme eller mindre Formaal tjener deres Herre Kristus ved at tjene de mindste af hans Brødre. De vil ikke nægte, at der er megen Forsagelse og Strid, og at de i forsagte Stunder udgyder mange Taarer, naar alt deres Arbejde og Kærlighed synes at være spildt, men de kan vidne om, at deres Kraft kommer fra oven, og at der venter dem en Løn, mod hvilken al Livets Møje forsvinder. De vil svare, at de ikke begærede nogen Tak og dog har faaet den, ingen Glæde, og se, den er kommen til dem som Solskin selv paa den mørkeste Dag. De udenforstaaende ser kun Møjen og forundrer sig over Taalmodigheden, de kender ikke den Tro, som overvinder Verden, ikke den Fred, som overgaar al Forstand og den for Kvinden saa ejendommelige Følelse af Lykke, naar hun har givet sig selv helt. Hun har ogsaa en menneskelig Længsel efter at faa noget tilbage, naar hun har givet saa meget, og her blandt de fattige kan hun sommetider komme til at vente temmelig længe der paa.